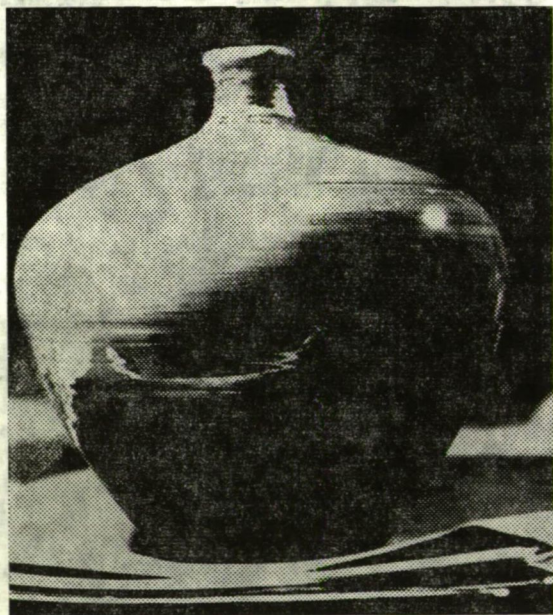

tanúságának kézzelfoghatóbb hasznát látná író, rendező, színész és a publikum is. A korábbi évekből válogatott írásaiban óhatatlanul találni néhány, azóta túlhaladott megállapítást; a színházak profilizódását taglalva például olyan rendezőket említ a különböző műhelyekhez, akik már a könyv megjelenésekor másutt dolgoztak, de hát az ilyesmi előfordul az ismeretesen hosszú nyomdai átfutás miatt. S miután könyvében a teljesség (ugyan kimondatlan) igényével tárgyalja témáit, némiképp hiányérzetet kelt az olvasóban, hogy a vidéken működő — és éppen az utóbbi esztendőkre megizmosodó — színházi műhelyek csupán a zárójeles idézetek súlytalanságával vannak jelen. Hermann István diagnózisai mai színházi életünkről sokban hasonlatosak Czimer Józseféhez. Úgy tűnik, könyvének első részét etüdöknek, ujjgyakorlatoknak szánta a nagyobb lélegzetű, komplex tanulmányhoz, amelyben a dramaturgia mai mibenlétét végre az alapoknál kutatja valaki: ezek a felfedezései nagyhatásúak, hiánypótlóak az elméleti fundamentumaiban ma még erőtlen színházi életünk számára. (Czimer József: *A dramaturgia regénye*, Szépirodalmi Kiadó, 1976; Hermann István: *Évadok tanúsága*, Szépirodalmi Kiadó, 1976.)

NIKOLÉNYI ISTVÁN

SZÓNYI ZSUZSA MUNKAJA